

985ა

გვერდნი
გვერდნი

№ 16 ბაზმარჯოს თავისუფალ ხალხვინებას
თავისუფალ საპარტიოლოში
ბაზმარჯოს საპარტიოლოს
დომოსკრატულ კისხუბლიას

985ა

ფასი 15 მანათი

„თეატრი და სპორტები“

წლიურად 500 მან., ნაბეგარი წლით 250 მან., თითო ნომერი — 15 მან. ხელის მოწერა მიიღება: თბილისში, ბაზოს № 20 ქართ. ბეკდელითი აზბ. სტაპაში, რუსთ. № 26 ფოსტით: თბილისი, რედაქცია „თეატრი და სპორტები“ იოსებ იმედაშვილს. ბმლი 4-73.

დარსების წელიწადი მეთაუე, გამოცემის მერვე
სათეატრო, სალიტერატურო, სამუსიკო, სამხატვრო და საზოგადოებრივ შინაარსის ყოველკვირეული ჟურნალი.

დაარსდა 1910 წ.

შაბათი, გვისს 1

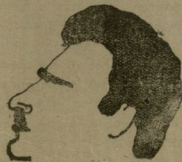
ბაზმარჯო 1920 წ.

გენერალი კვინიტაძე
საქართველოს ჯარების მთავარსარდალი

პოეტი ტვიან ტაბიძე

პოეტი ვალერიან გაფრინდაშვილი
(ნახატი ზაპოლო იაშვილისა)

ს ა დ ლ ი ს ლ

პირველმაიხობა

მაისი წლის თვეებში მშვენიერების, განახლებისა და სიცოცხლის აღორძინების სიმბოლოა...

პირველი მაისი—ჩვენი ისტორიის მშვენიერების თამარის ხსენების დღეა.

პირველმაიხობა „შრომის სუფივის“ საერთაშორისო უბრწყინვალესი დღესასწაულია!

პირველი მაისი—საქართველოს მუშა ხალხის ბრძოლად გამომწვევე საყვირია, მშრომელთა შემაჯავებელი, დემოკრატიის კანდელი...

პირველმა მაისმა გააერთიანა ყველა ტვირთმიძინე, უსამართლო ბატონობის დასამხობად, თვითმპყრობლობის დასანგრევად.

პირველმა მაისმა მოგვცა დიდი რევოლუტკია და ჩვენი სამშობლოს დამოუკიდებლობა!

პირველმა მაისმა ერთს მცნებას აზიარა საქართველოს ყველა ცნობიერი მოქალაქე, რომელიც იარაღით ხელში იცავს სამშობლოს თავისუფლებას!

დღეს ჩვენი ხალხური სახელმწიფო—დემოკრატიული რესპუბლიკა დედა თბილისითურ დღესასწაულობს აჰ დღეს. ამ დღეს საქართველოს დემოკრატია კიდევ ერთხელ შესძახებს მთელ ქვეყნიერებას. უსისხლოდ აღარ დაგითმობ არც პირადს ჩემს—მეშურ—უფლებას და არც სამშობლოს თავისუფლებას!

დაე, ყოველმა მშრომელმა, ჩვენი ქვეყნის ყოველმა ერთგულმა შვილმა შეიგნოს ამ დღის დიადი მნიშვნელობა და სიღრმეგანი.

ეს დღე უპირველეს ყოვლისა მშრომელთა თვალუზოგვედ შრომით განბრწყინდა.

და თუ გვიჩნდა დემოკრატიის ყოველმა ლოზუნგმა საბოლოოდ გაიმარჯვოს, ჩვენი ქვეყანა დიდანიპატარიანად მარადის დღესასწაულობდეს ამ დღეს, ყოველმა მუშა-მშრომელმა შრომის უნარი უნდა გაიათქმოს და თვითმოქმედება გაიასკეცოს, რომ მისივე საკუთარი სისხლოფლით შექმნილი ქვეყანა — სამშობლო ჩვენი — აღორძინდეს, აყვავდეს, განძლიერდეს...

მაგრამ დღეს ჩვენთვის, როგორც ხელოვნების მსახურისთვის—ამ დღეს გაორკე-

ცებული მნიშვნელობა აქვს. დღეს ნაძალადევის მუშები ხსნიან საკუთარ კლუბს—ნაძალადევის თეატრს.

რა არის ნაძალადევის თეატრი?

ნაძალადევის თეატრი

ვის არ უნახავს, არ გაუგონია ანუ არ წარმოუდგენია თბილისის ის უბანი, რომელმაც საძირკველი ჩაიყარა ამ 24—25 წ. წინანდ. აქ იყო რომ მუშა-მშრომელმა ღარიბმა ხალხმა ძალით დაიჭირა სამოსახლო ადგილები, აქ მოეწყო პირველი საიდუმლო წრეები თვითმპყრობელობის დასამხობად და საზოგადოებრივ ცხოვრების უსამართლობის ვარდასქმნელად; აქაურმა მუშებმა ძალით მოიპოვეს უფლება და თავისუფლება პოლიტიკურ-ეკონომიურ სფეროში; აქ შეისხა ხორცი ხალხის თავისუფლების იდეა და აქვე დაირწო აკვანი რევოლიუტკისა!

დღეს იგივე უზანი გამოდის ხელოვნების დროშით: საკუთარი ძალდონით აავო თეატრი და მით კულტურულ-სახელოვნო აღმშენებლობას იწყებს!

დაე, ნუმც ჩაქტრება კრა მისი წმინდა, ხელოვნების სამლოცველობა!

მასხოვ: ოციოდე წლის წინად ნაძ. აწინდელი ეკლესიის პირდაპირ ერთს შემოფიცრულში სახალხო წარმოდგენა გვექნა. ფარდა რომ აფრჩით, უტეც რაღაც დრინანტული და რახანი მოისმა. ეზოსკენ გადავტვი. აქ გააფთრებულ ხალხს სასცენო ეზოს მესერი გადავენგრიგნა, ერთი ჩვენი ძველი მსევურ-მოღვაწისთვის (გრ. ჩარკვიანი) ხელი ეტაცნა და ის იყო ფეხქვეშ უნდა ჩაეგდოთ:

— შენერდით, რას შერებთ! — შევაძახე.

— ჩვენი ეკლესია გვიჩნდა, თქვენ კი რაღაც საეშაია. თრიათი“ გავიკეთებიათ! — დაგვაძახეს და თვალეში გამიფლვა მუშტებმა და ცეცხლის მკვესავ თვალემა...

— ძებო, ეს იგივე ეკლესია, ტაძარი!

— ხმა! მიშალ-მოშალეთ!...

— ჰო, კარგი, კარგი! — ცოტა არ იყოს ხმა-დადალებით დაეამშვიდეთ მოძალადენი, ზოგიერთი შეგნებულნი მუშებრივ ჩაერინენ საქმეში და, როგორც იქნა, სიმშვიდე ჩამოვარდა...

ოჰ, რა ბედნიერი დღეა დღეს: დღეს იგივე ხალხი ან ამ ხალხის შვილები ხსნიან საკუთარ თეატრს—ხელოვნების ეკლესია-ტაძარს!..

და მე ღრმად მწამს: თუ უნგარო მუშაეთა გამუდმებულობა, დევნით შევიწროვებ-

ბუღალტრულ ბრძოლაში ჩვენი დამოუკიდებლობის დროშა აფრიალა, ხელოვნების დროშას კიდევ უფრო მაღლა ასწევს, ვინაიდან თვით მუშას არ შეუძლიან ხელოვნების გარეშე ცხოვრება. ხელოვნებამ იგი კიდევ უფრო უნდა გააკეთილშობილოს, აღამაღლოს!

გაუმარჯოს ნაძალადევის თეატრს და მის შემქმნელთ!

გულითადი სალამი გაფოლადებულ გულის სპილენძის გმირებს იოსებ იმედაშვილი

თბილისი პირველი გმირის

რა კარგი ხარ თბილისო,
შენ კი ბუნდუვალბო!
იშ!.. რა ეშხით კიბრწყინავს
გე ლამაზი თვალები!

დღეს ბეკუტვობ, მაღახობ,
სად სიღოცხდას ხატავს;
დღეს შენ ღამაზ ფერულში
წინსვლა დახატავს...

გე წითელი დროშები!
დღერთა რა რიგ გმეგნანს!
გეშპას შრომის შედეგები
როგორ მიამდგინან?

დღეს იმთა დღე არას
და, ჰე, ზეშის იხდანს.
მუღამ წინ, წინ შეგანბ,
ქედს რომ არსად იხრანს..

გაშ რა შეწობრად შობან
წინსვლის შოგიქულები,
გაშლილ წითელ დროშებთ
შორთულ-მარჯვენებთ..

დღეს რა ცოცხლად გიბრწყინავს
გე ლამაზი თვალები...
რა კარგი ხარ, თბილისო,
შენ კი ბუნდუვალბო!

დ. კანბათელი

პირველი გმირი

პირველი გმირი მუშათა კრძო საკუთრებაა, მას ამ დღეში სხვა ვერაფერ შეუხარება. პირველი გმირი—ეს მუშათა დღეა, მისი ემბლემა, მისი ნათელ-მარონი მისი მზე, მისი მთავარი. —სახეებისთვის ქარცეცხლი. ქო-ბუქი, მუხი თავ-ზარ დაქუმი; პირველი გმირი, მუშათა აღდგო-მა. მოპირდაპირს დამხობა.

განსაკუთრებით საჭიროებდას მუშებისათვის პირ-ველ გმირს დიდი მნიშვნელობა აქვს: მან ამ მათიანში თვალაწარა იხსორაა შექმნა. 19 წლის უკან თბილი-სის სახელოცნოს და სე დარვის მუშებმა პირველად აფრიალეს წითელი დროშა „სალიანი“-ს ტბასთან და იქიდან ფეხდაფეხ რეკოლიუციონერ სიმღერით გამოე-შართენ ქალაქისკენ. საძირკველი თავისი გამოსვლის ნა-ძალადევის პეჯარა ქობაზარ თეატრში დასცენენ.

1903 წ. ეს ჯერძული მუშებრები ერეკვის მოედანზედ „აკო ვაღან“ და პირველი გმირი, მისი დამ-დი დღე, კვლავ მოავინებს მონარქის-ტრუტეკებს.

მას შემდეგ ბევრმა ხანმა ვანგლო, მათ არ დაქუ-ბია ტანჯვა-წილება, ცხე სახიზუნლა, მაგრამ ერთხელ დანთრული ცეცხლი ვერაფრითარა სუსხმა ძალა ვერ დაქრო.

სადაც ხალხია—აქ ვენესაც არას და ამ კენესაში ყქვოვად ვიისმოდა: „დაე ცეცხლმა დაწვეს ღრტევი, ტყეველი ბალ-ძირებიითი“. და აქი დაიწვა, დაიფურულა მოველავე ის. რაკ მათი განმათავის უფლებელ მოძროხას წის დობებოდა.

— აღსდგას და ამ აღდგომას დღეს დღესსწო-ლობს მუშათა კლასი. ამ დღესასწაულს უხიარვის თე-ატრს და ხელოვნებასაც მან პირველად წითელი დრო-შით მიულოცა ნაძალადევის ქონ-მასს და დღეს თავი-სუფალი მიოქალაქე იმავეშალემთი დადაცეცხული ულო-კის მუშათა ვლტებს ახალ თეატრს—რულ გამარჯუებს.

ერზალი „თეატრი და ცხოვრება“ მთელი თავისი თანამშრომლებით უერდება ამ მუშათა მუჯლისს, სრუ-ლიად იზიარებს მათს დღესასწაულს—პირველ გმირს, გულწრფულად ულოცებს!

- გაუმარჯოს 1 გმირს!
- გაუმარჯოს სოლიდარობას!
- გაუმარჯოს ამ დიდებულ ტაძარს!
- გაუმარჯოს მასში ხელოვნებას!

ან. კაციაშვილი

ღამფარის სახე

(ქართული თეატრის განმუშო)

„საქართველოს სხეულის გამოვლენა—ეს იყო ქარ-თული ფ. ქიი განცდილ წარსულის კომპარებით შემქნი-ლი, როდესაც ქართულ ფსიქიკაში იზრდებოდა სიყვარუ-ლი საკეთილი ხელისუფლებისადმა.“

და წინააღმდეგ—რუსულ სტოლისკეფებში თან-დათან ერთრდებოდა მუოიკ ფიქრი-დამონაებულ ხალ-ხის ფსიქიკაში ვოიფნული შემქმენების დასამარებისთვის. რუსული ფიქრი იყო მესაფულე ქართული სიყვარლის. ჩრდილოეთის მთავარი მტერი—მეტროპოლისის მე-რუსში ისახებოდა სისხლანი საშველად ქართული ინი-ციტივალობის მისაცემად.

რუსულ სახალისო იმპერიალისტურ ატმოსფეროში არ თქვალა კეთილი სიტყვა მართალი მოთხოვნის სახასხობად. იქ მხოლოდ სასიცილოდ განაჩენები მხადღებოდ.

ქართული კანონიერი და ზუნერბივი მოთხოვნისადმი ლისკებითი პასუხი მხოლოდ სხვისი ბედ-იბდლის უყუღბართად ვადამპრედი ხალხის პირადი უხედობის შექმნის შედეგი უნდა ყოფილიყო.

ომის ქარიშხალმა შეიწოა ცოცხალი ძალები, მაგრამ ომის შედეგი—რევოლუციის მსხვერპლი გახდნენ „უთაროლო გმიოები“.

საქართველო, უნენით, უქარიან, პოლონეთით და სხვა მცირე სახელმწიფოთნი—ეს იყო ცხოვრების რკინის ლოლიის შედეგი, რასაც ყალბი პოლიტიკა ხელოვნურად ზღუდავდა.

მოქმენტის სიტყვა იყო—საკუთარი ხელის უუღლებით ემკერნალე შენს სახელმწიფოს.

საქართველოს მკურნალი—მისი ხალხი. საქართველოს სხეულის ვამთელუბის პროცესი ჯერ კიდევ საუკუნით არ დასრულებულა, მაგრამ მას დასარულებს დადებითად ქართული ერის პოლიტიკური მშვიდი მოქნილობა.

მხოლოდ ქართული დასახიჩრებელი სხეულის ვამთელუბის საქმეში ჯერ კიდევ უიბოლოდ დგას დამწუარია სახე—ქართული თეატრის.

პრაველჯერ დწევილია და თქმულა თეატრის ბედზე.

მაგრამ ჩვენ შეუდა ვილაპარაკებთ, დასრულდებლივ ვივარქებთ ქართულ თეატრზე და ქართულ მსახიობზე. მით უმეტეს ამ კამად.

სახელმწიფო თეატრის სცენაზე ვისმამ მოსკოვის სახმატურო თეატრის ორიგინალური სიტყვა, იქ ვაიშალამისი რეალისტური ბუნება.

დაბაზი მუდამ სასევა.

მეორდება თვით მოსკოვის მავალითება: დასრულეული რიგი, დამის თევა, ლოდინი და მხოლოდ იმისათვის, რომ იბილო ცნაპერი, გერმანოვისა, მოისმინო ქაჩალოვის ხმა.

ამ თეატრამ შექმნამ საკუთარი სახე, საკუთარი ატმოსფერო და საკუთარი სიყვარული.

სამხატვრო თეატრს აქვს ჯალო, რომელიც ხილავს ყოველს.

გერმანეთის კოჩერ ვილჰელმ მეორემ შეიტყო რამ, სამხატვრო თეატრის დაბი ავსტრიადან ვისბაღენში შედილოდ წაიზოდგენების მოსაწყობად, ვავზაგამ ცნობამ, რომ დაესწრებოდა. ცნობილი ტრალიკი ბარბანი კანტი და ზონტალი იყვნენ მუდმივი დამსწრენი და „აღლორთოვანეული თაყვანისმცემლნი იბაიო. ცნო ილმა კანცმა ვადსდლო თაიხი ვასტროლები უნაშ, რომ არ ვაგორებოდა სამხატვრო თეატრის ერთი წარმოდგენაც“.

ასე, რომ სასებითი მართალია თბილისის მთაქალაქეთა უუნეფური სურვილიც მათს წარმოდგენებზე დასწრებისათვის.

ვამოიღებარ თეატრიდან საბითი და იტყვი შენთვის: „ნუ, ნეტავ ჩვენც ვაკუავდს ასეთი კულტურული ძალები, ეგრე დახელოვნებელი მსახიობნი, სკოლა ვავალი.“—მერე რამ არის ამ შედეგებელ?

მოსკოვის სამხატვრო თეატრის დამკვიდრებებს თავისი ხანგრძლივი ისტორია აქვს, არსებული საბით იგი არ შექმნილა.

მისი იდეა ჩაისხამ მოსკოვის რესტორანის ერთ კაბინეთში და ეს იდეა სრულქმნამ ორამ პირადენებამ. 18 საათი დაულალავ მსჯელობაში ვითარდებოდა ორიგინალური სახე სამხატვრო თეატრის.

სტანისლავსკისა და ნკიროჟინ-დანჩენკოს პარმონიული მუშაობის შედეგია არსებული სამხატვრო თეატრი. ორამ პირადებამ, მუხუხდავად მრავალი ტენიციური დაბოკოვლების, შექმნამ ახალი დამხატვრო სკოლა.

ქალოვი პრივიციელი მსახიობი იყო, რომელიც პირველად სუოორნის თეატრამ შექმნევალდ მუშაობდა. შემდეგ ყახზნში შამლონური სცენიური მმართველების რუტინაში იხჩჩეუბოდა. პირველი მისი კითხვა სამხატვრო თეატრამ მარკით დასრულდა. დაიწუნამ სტანისლავსკიმ, დაიწუნამ სანინმა.

მაგრამ კრტერულ ხელოვნება წრეში ეს მსახიობი თამაზად ვახდა სამხატვრო თეატრის პრივიციერი. ქაჩალოვს ყოველი ლისკება ჰქონდა, აკლდა სკოლა, ვანათებდა.

მისცეს ეს მას და დღეს ქალოვი მტყველი სახელია არტიტრულ წრეში.

ვადაიღეთ საუთარი ბედ-იბდლები.

მათილა აზრამ—ჩვენ ვაკუავს ნკიფერი მსახიობნი, მაგრამ ამ ნკით არ უნდა ვანვისახუროთ. ჩვენ უფლებამ უნდა გვერნდეს მსახიობს მოთხოვნილებაც წალოდინოთ.

სულ მცირეა ქართველ მსახიობთა რიცხვი, რომელიც დამხატვრი ხელოვნების სასცენო სკოლა ვავალი მსახიობი.

მაგრამ ჩვენ ვერც ერთ ქართველ მსახიობს ვერ წავარამოვეთ მთავარ სურვალს—მეკიდინეობის. მაგრამ ამაზე მარტველობამ საჭირო, რამა ქართველ მსახიობს მიეცეს სრული საშუალება შეკადინეობისათვის. ასეთი მხარტველობა იქ ვერ ჯერ არ ვეინახეს.

იყო შემთხვევა—ქართველ სტუდენტთა რიცხვი სახლვარ-ვარდ ქართველ მსახიობთა წრიდანაც საჭირო იყო რამოდენიმე პირის ვავზაგამ. მაგრამ პოლიტიკურად აღზდილი ხალხის საჭიროებით მოხელმწიფანელ ელემენტებმა ხელოვნების სფეროს უარი ვანუქსადეს.

ერთი ველისაშობის ვავზაგანით ხელოვნებისადმი ყურადღება ვერ დამტკიცებდა.

ყვალობამ ვერმანეთი ორი მდიდარა ძალით მაინც იამაყებს.

პასარტი და ბარბანი.

ჩვენ რომლებით ვიამყოთ? მერე რატომ?

ქართული კოლებს დარბაზი, სახალხო სახლი, ხარუფები და ავლაბარი—ეყო აღზობის ქართველ მსახიობს, ვერ მისცემს მის სულიერ მოთხოვნას სახრდოს.

შამლონს უნდა დავცილდეთ. საქართველოს მთავრობის ყურადღება ქართველ მსახიობამ უნდა მოითხოვოს, ქართული ხელოვნება ყურადღებებს სვეროში უნდა იქნეს ვადატანილო.

თუ ორამ პირადენებამ ეკრობი პირთა დახმარებით მთელი სკოლა შექმნამ, მით უმეტეს, ქართველი რეისორები მთავრობის დახმარებით შექმნიან საჭირო მსახიობთა შეკადინეობისათვის საშუალებას.

უნიადრობამ მსახიობთა შორის საჭირო კავშირი დაარლოვა. ვერც რეისორებამ შეკვიმრებულა.

თუ ოდნავი ნიჭი აქვს, ყოველ მზრე უზრუნველყოფილია.

ჩვენ შეგვიძლია ქართულ მსახიობს მოეთხოვროთ მინიმუმ, როცა მიუცემთ რამეს და დღეს როცა ქართველი მსახიობი მწიერია, ისიც გვიყვიროს თუ ერთი მაინც როგორ შერას ქართულ სცენას. ქართველი მსახიობი, რომ უზრუნველყოფილი იყოს, როგორც სხვა ერის მსახიობებზე, ადვილად შესაძლებელია ქართულ სცენას ა. იმედაშვილზე გაცილებით უფრო ძალით ყავდეს. შეიძლება ბევრ მსახიობს ახალგაზრდას უნდაღეს ქართულ სცენაზე შესვლა, მაგრამ იცის, რომ ეს მას მატერიალურად ვერ უზრუნველყოფს და არჩევს გზარაღს კანცელარიის მიხედვით შესვლას ან სხვა საბიუჯეტო ირჩევს, რომელიც მას უზრუნველყოფს. ეს უნდა იცოდეს ჩვენმა მთავრობამ და განსაკუთრებული ყურადღება მიექციოს ქართველ მსახიობის მატერიალურად უზრუნველყოფას, თუ საჭიროდ მიიჩნია ქართული თეატრის აღორძინება და მით ქართველი ერის სხვა. აქ გაიშვებოდა ომსებ იმედაშვილისე სიტყვებს: „თუ კი სხვადასხვა მიზეზები გვეყავს, სხვადასხვა დაზღვის ინსტრუმენტები, ნუ თუ ასეთივე ყურადღებით არ უნდა მოვეპყრობით იმით, რომელთაც ხალხი ზნობა-გონებით უნდა აღამდილონ“?

ერთ წუთსაც ნუ დაგვიფიქვდება, რომ დემოკრატიის აღმშენელი თეატრია! **შალვა გომართელი**

დიღოს რიქრაქუე

დიღოს რიქრაქუე შია შკერდ-გახსნილია ნალკაან სხათა უტქერს მადამოს, შკერდს ზეტუტუ სულა ტრაქუელა შესაფარს სტენის რამ არ-ქმამოს.

შიაგარე შიშაშია ფერად-გვდილია, შისსაფარს ახეკეს დრუგული კალაგამა, სულაი კაბარდულ სეუელს დასტარის უტრა აჩხილია წითელ თაღამა.

შიარეი შიშას აღმოსაუღლიათ დასაუღლის უტქერს და კუტქერას, შუ სულარს სხაან ქერავს ბატარაძის, თეთრ სმოსელში კვალ კვევცხემას!..

ჩამორჩენილი.

მთვარეს

აუღა ვარ, ვერ გვრწმობ ტკივილის, სულა მიწუხს, სულა შფოთავს, და უსახდრომ გის ყაფრში შიარე ნეტუე სად სტერავს, შიარე სტოცავს, სად ისწრაფავს ნეტუე შიარე, და ვისთან შიადს, ძველთა-ძველთა ოკენე სიუვარდის და სიწმინდის.

ტრაქულ სიუფის შიადებოთი, ნუ თუ მისცე უტქერს გული, ნუ თუ გაცხე მისთვის სტოცავს, რომ სატროფ ჭკავს დაჯარული. ნუ თუ მისთვის გის შიითის აფრეკავს სისხვებს ვაგულ დამით, უსწრო სიუვარულით, რომ განზნას ცრემლათ ნამით!..

აუღა ვარ და ვერარს გვრწმობ, სულა მიწუხს, სულა შფოთავს, და უსახდრომ გის ყაფრში შიარე სტერავს, შიარე სტოცავს.

მეკიტა.

პრიტიკა და გიგლიოზგაზი

ს. გლახაშვილის ობჟუღენანი, ტ. 1.

სამოთხ დიდი წიგნია, სუთლად და კაოე ქალაღულე დაეჭული, ფასი შედარებით იფი. ჩვენი ლიტერატურისთვის კარგი მოსამატია და მავსაღამე მის შესახებ რაც მეტი ითქმება და დაწერება, მით უფრო საჭიროა და აუტელეული.

ს. გლახაშვილის ნაწარმოებს მკითხველი საზოგადოება საკმაოდ იცნობს; მისი ბელეტრისტიკული ნაწერებზე დიდი ხანია ჩვენს პერიოდულ გამოცემათა ფურცლებზე იბეჭდება, მისი პისებოც რამდენჯემოდ აღდგოლა ჩვენს სცენაზე და კრიტიკასაც თავისებურად დაუფიქრებია. ამიტომ დღეს საბუთო გვაქვს მისგან, როგორც უკვე ცნობადი შერჩევისგან, ბევრი მოეთხოვით და ცოტა არ ვაპატიოთ, მით უფრო, რომ მისი გული უკვე გათამამებულია და სიბავღარბდავის კალამი ადვილათ ხელში აოგაღუტვდება.

მე მინდა ჩემი პირველი შოამბედილება და აზრი მოკლედ გამოთქვა უფრო მისხ ნაყოლს შესახებ ვიდრე ლისხებაზე, რადგან ჩვენს შერჩეულსა და მგოსანს ისედაც ბევრი პირში მიქებარა ჰეათი და ზოგ მაოვანს. თუ დასტირდით, თავის თავს თითონდაც კარგად შეაქებენ. რასაკვირველია ამის ს. გლახაშვილზე ვერ ვიტყვით.

აქუ უნდა შევნიშნო, რომ მის ახლათ გამოცემულს ნაწარმოებში პირველი და საუკეთესო მოთხრობა მისი ბავოვრთია: აქ ჩვენი ახლო წარსული ცხოვრების ზნე-ჩვეულებანი აშკარად გვეშლება თვალწინ, კარგი მხატვრული ენით არის გააწერილი და მისი წაყოთხის შემდეგ სხვა დანარჩენ ნაწარმოებთა ერთი ოჯად ფასი ედებათ.

მისი მნიშობელოები ყველა სადა შინაარსისა და ავტორი პიოველი სიტყვით არ ცდილობს დაგვიბტერუნოს, თუ რას იტყვის მოლოში: მას ქრონიკულად, პირდაპირ აღწერილი მიუყვართ მოლოში და ყოველ მოვლენაში, რასაც კი ავგოწრს, თითონვე ხელდას სიმბოლოურ ნიშანს და ასევე გვაცნობს ჩვენც.

985

ავტოი გრძობა ქრზია და მეტისმეტი ვულწრჟული. აპირუმ თავს ძალს ატანს და ცდილობს ერთ გუჯა ნაწარმოებში ერთი არზინი გრძობა და აზრი ჩასტოს. ეს იმდენად მისწონს ავტორს და იმდენადვე ვატაცუებული, რომ სხვა ლიოსებებს უტრადლებას აღარ აქეკს და ყოველ სიტყვის შემდეგ მზოლოდ წერტილებს ვეჩვენებს, რომ ჩვენ თითონ წარმოვიდგინოთ ის რაც უნდა.

და ავიწყდება, რომ მკითხველი გვლთხისანი არ არის და არც იმდენად ბეჯითია თეა შოქულების ნაწარმოებების სიტყვა-სიტყვით გავებით: მკითხველი ძალიან მიზნებანი ვაწმე ბრძანდება და თუ მკითე რომ სიხველე შეხვდა, ერთაშთი შეტეკდება და თუ იმდენი მოითმინება ექნა, რომ სულ არ დახერხა წიგნი, რაც უნდა იყოს ერთ საეენზე მანც ვადაახტება ნაწარმოებისა და ამით დედა აზრიც ხელიდან ვაუღერინდება.

ეტყობა ს. გლახაშვილს ძალიან აუ მოსწონს მოვალ-სიტყვაობა და ყოველ სიტყვას თავის წინადადებით ისეთს დაეჯავში ატარებს, ისე სწრაფს, რომ მკითხველი სიტყვის მშოერი რტება და ახველე ეტლვეა მოწყენილობას, მიეტედავთ მისა აზრიანობისა და გრძობათაი სიუხვისა.

საერთოდ კი მიმე საკითხავია: მის აკლია ის მარალ-წყალი, რომელსაც სხალისეს ექახიან და რომელიც უეკულებული თვისება ყოველი ნაწარმოებისა; თითო უღლეს დრამებს და ტრავედიებს ისე ვერ ნახათ, რომ შვიდა და შვიგ რაიმე პირთა არ იყოს ჩათული. რაც ადამიანს უსათოდ სირზე ლიობს მოგვას, ამ დროს მაყარებელი თუ მკითხველი სველი და ტიპიური ისვენებს წუთით და შემდეგ უფერი ხალისით შედის გვირის როლში, უფრო აფასებს მას.

ავტორი რომ გრძობათაი სიჭარბეს აძლევს უპირატესობას ვიდრე მის მხატვრულ და ასწარაიებას, ამას დაანახეთ მის ნაწარმოებში, მაგ. „ასკული“, „სიკვარული“, „სიკვილი“, „ბუნების ვლეკა“ და სხ.

ზოგიერთ სერაის კი ავიწყრს მისა პირადი შეუახებთ. მაგ. „კონჯა და ლამაზი“ და გრძობით თითქო ავტორი მისტური ვანციითაა შეყოლილი და ნერტივლად ასწრაფებს თავის ნაწარმოებს, მაგ. „იკვილი“, „ზღასთან“ და სხ.

ენა სადააქს და ადვილად წსაკითხია, მაგრამ შვიგ ვმირად აქს ასეთა დაბოლებას... „საქართულოდანა“, „მედლიდადა“, „საშემოდაი“, „ეს ბოლი დროის ლიტერატურაში ურყოულია და დროც არის აგვეკრა პირობი ციკოზში სრულიად ვანიდენის ჩენი ლიტერატურული ენიდან, რომ საერთო კანონად არ ვადაქექს.

ავტ. დელ უსაშოდ ხვდება ყურს ერთი და იგივე სიტყვების ხშირა ვამეორება, აი ერთი ნიმუში:

— „რათა, რისთვის?! რათა რისთვის შვიგ ჩემმა ვამეწმას; თუ ვამაზინა, რათა რისთვისლა ვამეწამოჩია?!“.

ეს ამდენი „რათა, რისთვის!“ ჩოდმეტე ჰყკარაან ნაწარმოებში ათჯერ არის ვანმეორებული და ცხადია მის აზრიანობას ელფერს უტარებულ.

მეორე მამუში:

— „ივია... ივია ჩემი ყოველი... აწმყო, მომავალი... მთა ქსლდგმებლბ ვით თვეზი წყლითა; მითი ეცხოვრობ, ვითა ბუნება შხითა; მითი, მითი ეხარობ, ვითა მეცხარე ცუტრ ნებითა...“

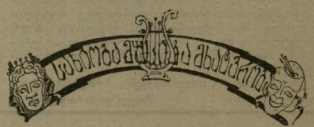
ესაც ხეუმეტე ჰყკარანი ნაწარმოებთა და საესეა „მითი, მითი“, „ვითა, ვითა“ და „ივია“, „ივითა“.

ამას ვამოკვლილი მკითხველის ყური ვერ შეეგებია. ეს, თუ ვენებათ, მკითხველისთვის უნებური სილის ვარტყმის უღრას:

— „ვეუთო, მეტს ნულა წაიკითხავია“,
 ამ ვერა ვამოკრზინა და წერტილებს სიზოივლენდა თავიდან აიკილოს ყოველად მწერალმა, თუ უნდა, „არ დაშვრეს ამითათვის“.

პიესების ასევე მიმე ერთი აქეს დაწერილი, მაგრამ შვიგ მეტი აზრიანობა და მხატვრობა აქეს შეტანილი, ვიდრე მიზიატიურებში.

საერთოდ ეს ვამოკრზინა საუწყველიანი კრიტიკოსის კაი დილი მასალა და ვისაც დრო აქს. მისთვის უნარია და შრომა არ უნდა დაიშვროს. **ა. კელიძე**

ჭართულ კლეშში აპრ. 17 ახალგაზდა სკენის მოევიოთა წრემ ვამართა საღამო კლემის მამსახლისის ნიკო ერთი თავის პატრესაცემლად, წრემი თითქმის ყველა ქართულია. არის სიპერი, დრამის და ზალტის ახალგაზდა ძ.ლები, მაგრამ როგორც შახათის საღამო და სართოდ მათი საღამოები სულ რუსულ ენაზე ინარტობა. ერთი მხრეც ანაბირი წრის არსებობა ძალიან სასარგებლოა, როგორც წამეტეზებელი ახალგაზდა ძალების, მეორე მხრეც კი არა სასურველია რუსულ ვემოვნებაზე ვამოსვლა სასკენო არენაზე. მაგრამ როგორც ვამეორე წრეს ვადანწყვეტია სისტემატურად ჭართლის საღამოების მართვა და უფე შედგომია კიდევაც მუშაობას. უნდა თქვას რომ აღნიშნული წრე, თავის ძალებით პირველად საჭართელში ყველა სკენის მოეკარეთა წრეებთან. მის შეთაფრობენ მ. სუმბაძევილი გველესიანი და სხ. აღნიშნულმა საღამოე კარგად ჩაიარა, მზოლოდ საღამოს მინუსად უნდა ჩაივივალს გრეუნელი ჰიმნის შესრულება ორკესტრის მეერ ნ. ერისთავის პატრესაცემლად. ჰიმნს ყოველ უბრლო შენიშვნებისანავე უმართლებენ ხოლმე. ეს შეკლმმა აღარ უნდა ვამეორონ. მზიათული იყო ოპერა „ვამპუკი“ ქან აზახისის. მან ხონან (სენაშვილის) ქანაქაშელის და სხ. შესრულებით. საღამოს საზოგადოება აუფრებელი დესერტის, ვესურვრით წრეს ვამეტული ნაბიჯები გრეუნული ვადადგე თავის სახელოდ ნიქის ვასაფართოვებლად.

ბარიკონ

ამაზიის წარმოდგენა აპრილის 18 ვამიართი ჭართულ კლემში დაიდგა. სუნდელიანციის „ხათაბლა“, აუფრებელი ხალხი დავსწრა წარმოდგენას და დიდი აღტაცებით შეეგვენ ავადმყოფ ვასოს. მართლაც ავადმყოფმა ვაჟომ შევეწინა შესარული ავადმყოფ და ვამეორე ზამბზოვის როლი. მას მზარს უშვენებდნენ ელ. ჩაუქეზიშვილი და ნ. გოცირიძე ტიპიური სომხის ქალები იყვნენ ეპიტეტებისა და ციმატეობისა. შ. საფაროშვიც თავის პატრესა როლი, კარგად შესასრულა. ძნელოდ უყუთესი იქნებოდა, თითქმას ეტსპრომტად რომ არ ვამოსილყო. ამ საღამოზე საერთოდ პიესამ კარგად

ჩაიარა და საზოგადოება სისამოვნა. აღსანიშნავია, რომ სომხის ღრმატოლუმა საზოგადოებამ ვაის აბაშიძეს ვა-
მოუფხანა შემოიწროვლი თანხა, ქართული ღრამ. საზოგ.
გაზეთებში კი ძველი ვალოც არ გამოუფხანა. ვესურვებთ
ჩვენს საყვარელ ზედრაშეს ბალე განქურტებას. **ჯილი**
თბილ. კონსერვატორიის დარბაზში აპრ. 21 გაი-
მართა პეტროგრიდიდან ახლად ჩამოსულ ქართველ საო-
პერო მსახიობების ოთხი ჩიკაიძის ასულის (მერი)
კონცერტი. სასიამოვნო აღსანიშნავია, რომ თბილისში
ყოფლა კუთხიდან ნელ-ნელა იკრიბებიან ქართველი საო-
პერო მსახიობნი და ამით ლიბრეტო კარგი ძალია ჩიკაიძის
ქალის მხით. მას აქვს მიმახი და სასიამოვნო ტემბრის
ხმა, თუქც მალალი ღარღები ცოტა დაუმუშევრებია,
მაგრამ საერთოდ შენიერებ შეაფუძლიებას სტოვებს. მო-
წინდელი ქალი მხურვალე ტაშის ცეით დაავიღოდა
საზოგადოებამ, რომელიც საქმისად დაესწრა სიღამის.
ვესურვით მსახიობქალს ეროვნული რეპერტუარის შეს-
წავლა და მის მიერ ქართულ კონცერტის გამართვა.

სანწყლო

სახალხო სახლში სამუშაო სურათის მოწამე შე-
ვექნი პარაკეცს, აპრილის 23. წარმოდგენის შესახებ არა-
ფერის ვიტყვი, რადგან ყველა დაკარგა იცის, თუ ქართვი
სკენის მოყვარენი რა კარგად ასრულებენ თავიანთ მოვა-
ლუბას სცენაზე. მოგახსენებთ დამსწრე მშენებლებზე.
ფარდის ადამდე დარბაზში, თითქმის უჭრავლესობა, და-
დიობა და ქუდით და ზოგიერთი მთავარი მთერლიც იყო.
ფარდის ადამის შეშდეგ ყოველ მხრიდან მოისმობდა უწყა-
წყური სიტყვები და ვინცა: იმდენად უწყის სიტყვები იყო
იქ წამართლილი, რომ ზოგიერთმა მშენებლებმა დასტოვეს
ღებობა და წაიდგნ, მორიგი მილიკონერები კი კუთ-
ვნი იხილენ და სიტულ-ბარბარით ხვდამოდენ ასეთ სუ-
ბათს. სირცხვილია, დრო ასეთ უწყისობებს ბოლო მიე-
ვოს.

წარმოდგენამ „ლაქია“ და „არგი დარია“ სსურვე-
ლად ჩაიარა. **სკაიი № 313.**

მუშათა ცენტრ. კლუბი თინდათან იმშენდება შე-
ბენელ მალაქან და შობლიურ-მუშერი იერს იღებს. ეს
კლუბი აკლდებულა ჩვეულებრივ კლუბთა ზნეს ვარტ-
ბანქობისა და კულტურულ ხელოვნურ მუშაობას აწარმო-
ებს: იმართება ლექციები, ღმრთა წამოწმებები და სხ.
პარაკეცს სკენის მოყვარებმა დასაჯეს „დატრიალდა
ჯიჩაი“. კ. კუფიანის და შ. გამბათილის „ქართული სტუ-
დენტება“. მინაწილობდენ: შ. გამბათილი, ალ. გიჩი-
ტაშვილი, ვ. გვახავას ასული და რჩეულოვი და მიქელაძე.
ორივე ვიდევილი ცოცხლად ჩაატარეს. ტიპური იყო
ალ. გორტიშვილი (გლხიბ სოსიას და სტუდენტის როლ-
ში.) აგრეთვე გომბათილი და მიქელაძე (მშობრი სტუდენ-
ტები) და რჩეულოვი (ირანი). შედეგ ვაიმართა დიურ-
ტისმენტო.

წარი

ღამა ხაზუმეში ცეიანას, 18 აპრილ, ადგილობრივმა
ახალ-გაზრდა და სკენის მოყვარეთა ჯგუფმა ვ. კუპრაშვილ ს
რეფერსობით სასწავლებლის და ბიბლიოთეკის ფონდს
გასამლორებლად წამოაფლანა 1) „პაიუხუნი“ კომ. 2 მოქ
2) „გაუმარჯოს საქართველოს“ ვ 1 მ. ი. მიხეძისა 3) „ქალის
ათას ერთი ოინი“ ვოდ. 1 მოქ. მინაწილობდენ: ბაი-
ყეშვი“ ვ. კუპრაშვილი (რეაიჯი), პარაკეცა თოდუე (ელი

საბედი), ვალენტინა შენგელია (თალიკო), გრ. შენგელია
(სომები) ავ. დურჭყია (კოტე), ი. გოგუა (მსახური).
„გაუმარჯოს საქართველოსში“ ვ. კუპრაშვილი (გეგია),
პ. თოდუე (ატარე) და ფაცია (ჯგუბი). ი. გოგუა (სიკო)
ვ. შენგელია (მარო), „ქალის ათას ერთი ოინში“ კ. ქარ-
ჩავა (მუსენი), თ. შენგელია(ქაბაშა), მ. პირატბია (ხაფი)
გრ. შენგელია (სტუგინან). პიესები კარგად იყო მოწამ-
დებულ-დადგმული. საზოგადოება მრავალ დაესწრა და
ცმაყოფილე დარჩა: შემოსავლი 4900 მ. ხარჯების გამო-
კლებით 6000 მ. დანიშნულებისამებრ გადაიქცა.

კაცო ხაზუმელი.

ერთობის უზნის მუშათა კლუბში ცეიკის, მარტის 7
1920 წ. ბრ. ბილინიშვილს და ვიკ. დვასის ხელმძღე-
ნელობით გაიმართა დიდი სიღ. მო წარმოდგენი. წარმო-
დგენილი იქნა ს. ი. ილიკარის და დრამა 1 მოქ. 1 სურათი.
„აბაჯი“ ბილინიშვილი კომ. 1 მ., ე. ბილინიშვილის შარტი
„ოტელი“ მინაწილობდენ ქენი თ. მენგიშვილი, თ.
ახალური; ვინი ერ. ბილინიშვილი, გ. კახაბერია, ს. დალა-
ქიშვილი, ვ. დვალი, და თ. გოგორიძე. ხარჯის გარდა
დარჩა 800 მ. რომელც წარედგინა მუწის ძეგისაგან
დაზარალებულთა დაშმარე მთავარობას საყავეტო კომი-
ტეტს (კვიტანის) № 57. დიდ მადლობას ვწირავთ ერთობის
უზნის კომიტეტს და ყველა იმთ რომელთაც მინაწილობა
მიიღეს ამ საღამოში. **გამე ერ. ბილინიშვილი.**

„ტარტოს“ ამხანაგოებამ მარტის 22 წამოაღვივნ
„დანაშაულობა და საჯილი“, დოსტოვისის რომინიდან.
რასკონიკოვის როლს ასრულებდა ვიორჯი დავითიშვი-
ლი (დავიდო) ამ მსახიობს საბატო ალაგი უცეია რუ-
სულ ცენაზე და ამ საღამოზედაც რასკონიკოვის როლი
შეუდარებლად შეასრულა, განსჯურებით დაჯანსილ
სურათებში. საზოგადოებამ მხურვალე ტაშით შეაფილ-
დინიჭიერ მსახიობი. სხვა ქართულ მხურვალელებთან აღ-
სანიშნავნი არიან გ. გომბათილი (გომბათო), ჩრქულაშვი-
ლი (ვიხრეგ) რუმინიერების როლებში და ქენი ბირბაშვი-
ლი (ოლეკი) დედის როლში. საშვილიშვილო საქმის
იზამს ქართ. დრამატ. საზოგადოება, რომ „ტარტოს“
ამხანაგოებში მომამაშე ქართიველი მსახიობნი ვ. დავი-
თაშვილის მეთაურობით გადაიყვანოს ქართულ სცენაზე,
რასაკიერველია შეეცდებულ პირობებში, რადგან სკენი
თუ შეეცდებენ სტუდენტებთან ერთად ჩვენ დრამის ნამ-
დელ ხელოვან-მსახიობთ დიდ ნაყს.

ქინა

ს. კოქში (ზუგ. მახ.) „წარ. 1 ა. წ. დაჩს და სკენის
მოყვარეთა წრე და ამავე დღეს დაიწყო სკენი.
წამოადგინეს „ოშნი არშოში“, კომ 1 მ. თუთაყვისა,
დადგეს ცხოველი სურათი „სიზნაჩი“ აკაიქსა და წიკი-
თხეს ლექსები და სახუმრო სცენები.

პიესაში მონაწილობდენ: ქენი ნინა ლევონია და
კაცე (ნინო) ხვარძიკია, ბან-კალ. ამაკო და ახური ცხა-
კაიები, ჯგუბი მორგოვია. ლავ. ჩიქავა და ალ. მორგოვია.
საერთოდ საღამომ საუცხოვოდ ჩაიარა, მინაწილებმა შე-
ხმატბილებულად შეასრულეს დაკისებულ როლები, და
დამსწრე საზოგადოება აღტაცებაში მოიყვანეს მათ შო-
რის ამხ. გურგოშიამ ახური მურუმის როლი მშენებრად ვა-
ნახახიერა.

თუ იბეჯათა. ამხ. გურგოვია შემდეგში საუცხოო
სკენის მოყვარე-ბურჯად შეიქნება.

985

სეზონის დაწყებისას მკირე ფასიანი ბილეთები ჰქონდათ დაწებებული. ამ საღამოზე მოწყველი იყო ზეგლის სკენის მოყვარეთა წრიდან და მძ. რედ ანხ. პ. მურფაროვი, რომელიც წარმოადგინა დაწყებამდე საზოგადოებას განუშარტო თეატრის მნიშვნელობა და მომუშავეთა დასახული მიზანი ხელოვნებისა და კულტურული აღორძინებისათვის. თუცა ეს სულია პ. მონაწილეობდნენ თამარი. ცოცხალი წირილვეა, დარეჯანი—ცაქუ (ნინო) ზარბაძე, თინათინი—ნინა ლავროვა, შოთა კ. ცხაკია და სხ. სურათი ღირსშესანიშნავი და სინამდვილის გამოხატული იყო საერთოდ შემოსავალი იყო 3400 მან. აქედან სასცენო ხარჯი 1300 მ. 500 მან. ვაგეზაენა, თეატრი და ცხოვრება ს რედაქციას ფონდის გასაძლიერებლად, დანარჩენით კი უნდა შეიძინოს სასცენო მოწყობილება.

სინამდვილა აქ ხელოვნების აღორძინების მოქმედ ისტორია. ეს სოფელი იმყოფება ზედღილიდან დასავ. მდ. ინკურის პირას. აქ დღემდე არსებობს პირველდაწყებითი სასწავლებელი, ახლად გახსნილი უმ. დაწ. სასწ. წარილი საკრედიტო აზნაგობის ბანკი და სამკითხველო.

მტკვრებთა უზრავესობამ ქართ. წერა კითხვა არ იცის და თეატრის მნიშვნელობა მათთვის ჯერჯერობით ახალი ხლია; აქ თუ დღემდე დადგმულია წარმოდგენა, დღი 2—3 ჯერ, ისიც ვარკუშ ჩამოსვლების მიერ, რომელსაც მკირე საზოგადოება ე. ი. ინტელიგენტური ძალები დაწერა. დღემდე წარმოადგენს შეუცვლებელი ნაწილი „ცოკრ კამედიას“ უწოდებდა და დღეს განზრახულია ადგილობრივი მაღალინი მუშაკ სკენის მოყვარებ ს მუშაობით დაიარსდეს ეს ყალბი შეხედულება. თეატრს მიეკუთვნეს ის თვისი კუთვნილი სახელი და შეიქმნეს წინდავა წმინდა საზ. ხეობა ხელოვნებისა. აუკ ღებელია ამის მიაღწევს კიდევ ახლი მიჰავალში აქეთი სკენის მოყვარება წრე ერისსულიერები ნუშაობით. აქ სათეატრო სკენის დაფუძნება და მისი ვაფიციზება თავს უღვიბ ერთ მაღლან ინტელიგენტ აზამიანს, ადგილობრივ უმაღლეს დაწყ. სასწავლებლის გამგეს კალისტრატე ცხაკიას; მის გარშემო თავი მოყვარა მისებრ მაღლიან ინტელიგენტ-მასწავლებლებს და ამ წმინდა ხელოვნების სამსახურში ურთიერთობისთვის თანამშრომლობის პატოსანი ფიცი მიუკით, რომ სანამ სული პირში უღვიათ წმინდათ ემსახურონ ხაზს ამ დიადი ხელოვნების სახით. მართლაც რომ მათი მუშაობა ერთ სელოვნება: საქმის შესრულება ერთმანეთს არ აცლიან, რომ რ არის იმან ჩემზე მეტი არ იმეზოს და მეტი არ დამისახუროს სკენის საკეთილდღეო საქმეში, და ეს მშინ, როდესაც დღეს პროფესიის ზოგიერთი ვითომ მოღვაწენი ამხიჩაგებენ პიესას, რითაც ხელოვნების აღორ ნებასაც ჰპირავენ. ამ სოფელში მაღლიან ხაზს სწორი ხაზი ავლია: შუიცილიან შემოღებისმებარ არ შუბლან ხელოვნების ქერქმთა წმინდა დროშა და საზოგადოებაში ამ სახით ვინათა ლეღის სხივი შეაშუქონ. ეს არის დიადი სასურაოდღეო მაგალითი, ახალი სკენის მუშავეს სათეატრო მშინობა არა აქვთ და ჯერჯერობით სკოლია ოთახებში მოუწყვიათ გასაშალ კარების საშუალებები; დარბაზში ტეტეა არა უმეტეს ასი კაცისა.

პირველი მათი ნაბიჯის გადადგმის აღსანიშნავად, თუმცა მკირე, მაგრამ წმინდა გულით სწორად 500 მ. თეატრი და ცხოვრება ს რედაქციას და საღამო იგებებთან ხელოვნების ეურნალის... რედაქტორს იოსებ იმიდაშვილს

სკენას, როგორც უკლებლან, აქაც გამოიწინა ამა სასურველი ელემენტები, რომლებიც ხელის შეშლას აღმოძენ, სიტყვით და საქმითაც. ამას უნდა მიეცეს ჯეროვანი ყურადღება, რამ მკირედ არ მოხდეს მცავეს რამ ხელოვნების საწინააღმდეგოდ. სკენისთვის სკოლის მოწყობაში და მისი ნებაყოფლობის საქმეში სკენის მოყვარებს დიდად ხელი შეუწყვეს: სკოა ოღონდ, სამსონ ცხაკიამ, მიხა შინამ და ჯოჯო ხუნჯუამ. ეს წმინდა ხალი შეგნებული ნაწილის მაღლობის ღირსნი არიან, რადგანაც დღი უნარი გამოიჩინეს სასცენო ოთახების შეკეთების საქმეებში დამაგლისთვის კიდევ ეპირობიან დახმარებას წრის მუშაების გასაზრუნველად სასურველი ასეთი გულმოდგინება სტეა ყუბუშაიკ ხელოვნების საქმეში, რომ მალე ვიდგეს ფსიკ ელტურამ და მისმა ნაყოფიერებამ.

პარამანი

წერით რედაქციის მიმართ.

თქვენს პატე. ფურ. № 15 მოთავსებული უსაგანოს რეცენზია, რომელიც მისაყვლურებს, რომ პიესაში „ნიგინა ქემ უნდა მგებარს უსაგანო გამოთქმა სხვლებს, უყვარდა უწერლად“ ვაცხადებ, რომ ასეთი სიტყვა ჩემ მიერ არ არის ნაწმარი პიესაში, არამედ თითო მოთამაშეს შეყვლა და ყალბი გამოთქმა იმხარა. *)

კ. გერგისელი.

რედაქციისგან 1) ვისაც ხელონი ფულა არ შემოუტარია—გამოვგზავნა დაჩქაროს; 2) ფსდასამატებელ წერილებს რედ ქცია არ გამოისიღის; 3) სასადაქციო წერილები და ფული უნდა გამოვგზავნოს ასეთი მისამართით: თბილისი, რუსთაველის პიროს № 26 ქართული ბეკვლითი აზნაგობის სტამბაში. თეატრი და ცხოვრება: ფრეს იოსებ იმიდაშვილს. 1) ტოდუქტორის ნახვ. შეიძლება დილით 7—8 ს., ქართული ბეკვლითი აზნაგობის სტამბაში, ნაშუადღევს, 5—7 ს. რედაქციის ძველ ბინაზე (ბაზრის ქ. № 20)

ხელის მოწერა

ფურს, თეატრი და ცხოვრება ს მიიღება; ქართული ბეკვლითი აზნაგობის სტამბაში რუსთაველის პი. № 26, დილით 7—8 ს. აგიდე რედაქციის ძველ ბინაზე (ბაზრის ქ. № 20) დილით 7—8 ს., ნაშუადღევს 5—7 ს.

*) იმეძლება უკლებლად რეცენზიტიმ მშაბეძელეობით სწერს, რასაც სკენიდან მიიღებს. რედ.

რედაქტორი იოსებ იმიდაშვილი	გამომცემელ ქართული ბეკვლითი აზნაგობა
სტამბა ქართული ბეკვლითი აზნაგობის, რუსთაველის პი., № 26	